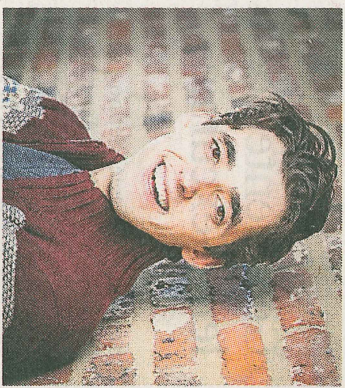

Het concertprogramma 'Dichtbij NSO' omvat de imposante Tiende Symfonie van Sjostakovitsj en daarop geïnspireerde poëtische werken van Frenk de Jonge, Jan Rot, Mischka Andriessen en Benke Klein Zand-

Toby Besseling

nu, dat is een opdrachtcompositie van de Hongaar Mathias Kadar. Dirigent is Jurjen Hempel, soliste Barbara Kozelj.

Klassieke muziek en poëzie komen dus samen en passen goed in Haarlem. Maarten, die sinds zijn selevensjaar viool speelt, spreekt geestdriftig over componist Mathias Kadar. „Wat een enthousiaste vent. Eén brok energie met wie we ons soms geen raad wisten, maar dat pakte goed uit. De dirigent is een nuchtere Fries.” Het werk Lebam is Iyrisch en ritmisch tegelijk.

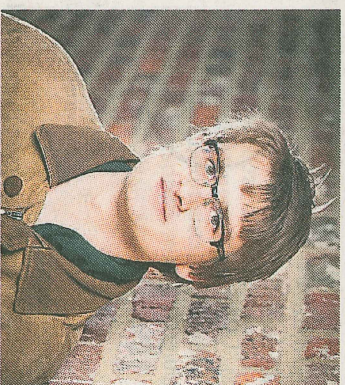
De studenten spelen in een grote bezetting met vijftien eerste en vijftien tweede violen en een harp.

De werkwijze van het Nederlands Studenten Orkest bleef al die jaren onveranderd. Leden komen uit het

jaar vrij, waardoor nieuwkomers het meeste leren. Alleen dirigenten en solisten zijn professionals. Bolten: „Dat nieuwe begin is prachtig, vind ik. Hieraan deelnemen, betekent dat een grote mate van zelfontplooiing mogelijk is. Elk jaar is uniek. Iedereen is erop gebrand er het meest fantastische jaar van zijn leven van te maken. Voor een amateurmusicus is dit het hoogst haalbare.”

Hier is welkhard werken. „We hebben net tien dagen gerepeteerd van tien uur 's morgens tot tien uur 's avonds”, zegt Bolten. „Sommigen hebben studieboeken mee, maar de meesten komen daar diep in de avond niet meer aan toe. Die gaan na de repetities rechtstreeks naar bed of naar de bar.”

Maarten Bolten vindt het moeilijk

Maarten Bolten

te zijn waar ik alles ken. Ikzelf houd van de grote symfonische werken uit de twintigste eeuw en heb een enorme zwak voor de Russische componisten als Sjostakovitsj en Prokofjev.” www.nso.nl

naar een grootse carrière. En met haar aan zijn zijde werd hij de machtigste man van Europa, keizer van Frankrijk. Maar hun geluk zou niet lang duren. Het lukte het beroemdste echtpaar van hun tijd niet om een zoon en erfgenaam voort te brengen, zodat Napoleon besloot Joséphine te verlaten, waarna zij moest toezien hoe hij bij zijn nieuwe vrouw een kind verwekte.

Joséphine is een biografie over de grote liefde van de kleine generaal en over een vrouw die nog steeds tot de verbeelding spreekt.

De Engelse krant The Times noemde Kate Williams eerder al 'de Cole Porter van de achttiende-eeuwse geschiedenis'. Zij presenteert haar serieuze en perfecte onderzoek op een toegankelijke en speelse manier.

Moeder kijkt altijd over je schouder

Margriet Prinszen

Haarlem * Een paar houten latten of planken en wat licht, veel meer heeft Discordia niet nodig om een voorstelling te maken. En de brille van de toneelspelers die elkaar al zo lang en zo goed kennen, een enorme gevoelheid kennis en ervaring delen en een goed gevoel voor humor. 'De moeder van Oscar' is het vierde deel van Weiblicher Akt, een serie voorstellingen vanuit het vrouwelijk perspectief, waarin het gaat over de moeder. Aan de hand van werk van onder andere Marianne Moore, Marguerite Duras, Susan Sontag, Patricia de Martelaere, maar ook van mannelijke toneelschrijvers als Brecht, Tsjechov en niet te vergeten Oscar Wilde gaan drie actrices uit de Discordia-stral op zoek naar de rol van de moeder 'als grote aanwezige afwezig'. De vrouw in wie je letter-

lijk bent ontstran en die altijd over je schouder zal blijven meekijken.

Annette Kouwenhoven, als altijd meesterlijk in de war over alles, Miranda Preinen, soms streng en soms vampachtig en Maureen Teeuwen, de rascomédienne, zijn aan elkaar gewaagd. Vol humor converseren zij op lichte toon. Een aantal scènes is ontleend aan 'Lady Windermere's Fan', een van de meest bekende sociale komedies van Oscar Wilde.

Stiff upperlip

Met de bekende stiff upperlip worden de meest gevoelige kwesties aangevoerd. En passant wordt nog eens de zorg uitgesproken dat zoon lief toch hopelijk niet homoseksueel is? Extra pijnlijk als het gaat om de moeder van Oscar Wilde, die immers waarschijnlijk de bekendste homoseksueel uit die tijd is. Hij moest een lange gevangenisstraf

nitzitten in het puriteinse Victoriaanse Engeland.

De actrices switchen moeiteloos heen en weer tussen persoonlijke verhalen, de bekende Discordiane terzijdes - 'we doen 'in droog', een liefvallig varietédansje en geestige dialogen die verwijzen naar het theepartijtje van mevrouw Windermere.

Maar het gaat ook over filosofische kwesties, zoals de vraag: 'Als ik zeg: 'Ik streef de poes, streef ik dan de poes?'

Of om pijnlijke dialogen tussen moeder en kind: 'Waarom heb je me gemaakt?' Moeder: 'Hoe kon ik weten dat jij het was?'

Een bescheiden rol is weggelegd voor Jan Joris Lammers, de geestrijke vader van Discordia, die nu achter de schermen (achter de schroefjeswand) hand- en spandlensten verticht.

Annette Kouwenhoven, Maureen Teeuwen en Miranda Prein. FOTO BERT NIENHUIS

Het publiek zit aan kleine tafels in cafésitting. Tussen de gefragmenteerde scènes door wordt er heerlijk thee geschonken en later ook nog whisky en citroenlimonade.

Discordia met 'De moeder van Oscar'. Gezien: Amsterdam, Frascati, 22 januari. Te zien in de Toneelschuur in Haarlem, 14 en 15 februari. Meer informatie: www.toneelschuur.nl